

faa Indfødsret, og jeg ønsker ikke, at Ministeren skal veje Ansøgningerne strengere i denne Retning. Navnlige er der et Udtryk i Betænkningen, som jeg ikke kan billige, og det er, at der skal tages haardt paa dem, som have faaet Understøttelse af den frie Fattigkasse eller de fattiges Kasse, da der tit gives Understøttelse af de fattiges Kasse til uformuende Folk, som slet ikke have forlangt det.

Hvad den anden Side af Sagen angaar, nemlig at der i det stillede Endringsforslag kunde være en Opfordring til Tinget om at tage skarpere paa fremtidige Ansøgninger om Indfødsret, ønsker jeg heller ikke at være med i den Henseende. Jeg finder det naturligvis i sin Orden, at Landstinget vaager nøje over, at vi ikke give Indfødsret til uværdige Personer eller til Fattiglemmer, men paa den anden Side bør vi heller ikke nogen Tid glemme, hvad vi skyldte de indvandrede, som have boet her i mange Aar og have arbejdet her — naar de ellers have et godt Lov paa sig for hæderlig Vandel, og det havde ogsaa Nr. 259.

Ordføreren (Koch): Jeg antager, at Landstingets Flertal vil forbeholde sig sin fulde Frihed til i Fremtiden at stille sig lige overfor Andragender af denne Natur, som det finder rettest, men vi kunne ikke tilbageholde vor Betænknelighed ved den Udvikling, som hele denne Sag har faaet, og det have vi givet Udtryk i Betænkningen. At man denne Gang ikke har opfordret Tinget til at udstyre flere, end Tilfældet har været, beror netop paa, at vi have savnet adskillige Oplysninger, som vi ønskede maatte være til Stede, for at Tinget med fuld Føje kunde tage Stilling til de enkelte Ansøgere. Vi have ikke turdet gaa videre end til denne ene Indstilling om, at Nr. 259 skulde udgaa, men vi have fremdeles Betænknelighed ved, at man fortsætter paa den Vej, man er kommen ind paa, thi man gaar bestandig, forekommer det os, videre og videre i alt for humane Hensyn, der let flyde ud i noget aldeles ubestemmeligt. Jeg mener, at vi maa have nogle Holdpunkter for vort Skøn, og saadanne savner man meget ofte i de nuværende Oplysninger. Videre ere vi ikke gaaede, men jeg fastholder altsaa, at Tingets frie Bestemmelse maa virkelig være forbeholdt for Fremtiden.

S. Jensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det erede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Jensen: Det følger af sig selv, at Tinget har Frihed til at dømme i den Sag, som det finder for godt. Jeg vil blot udtale det Dufte, at det ved denne Endring, hvorved Nr. 259 blev udelukket, ikke maatte faa Udeende af, at den indeholdt en Opfordring til Tinget om at begynde med een Ansøger i Aar og maasse blive strengere mod flere i de kommende Aar.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 40 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Folketinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Uden Behandling af Forslag til Lov om Ordning af Landskåvageanstalterne som en selvejende Institution.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 529 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 585 ff.)

Uden for Betænkningen var der ikke stillet noget Endringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling jattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Goss): Det om dette Forslag nedsatte Udvalg har ikke fundet sig foranlediget til eller betragtet det som sin Opgave paa ny at gennearbejde Forslaget i alle dets Enkeltheder. Vi have betragtet Ordningen, saaledes som den i alle sine Enkeltheder findes i Forslaget, som noget fastslaaet, som noget, hvorom Tingene gentagne Gange have udtalt deres Samstemning, og som jo ogsaa Regeringen har tiltraadt. Vi have